

Ledenvergadering VVvE 27 juni 2014 te Eindhoven

Er zijn 20 mensen aanwezig.

Harrie van Haaster opent de vergadering

Hij heet iedereen welkom en vertelt wie zich afgemeld hebben. In het programma staat dat we voor de pauze discussiëren over ervaringsdeskundigen en WMO. Jos Dankert is uitgenodigd om een voorzet te geven.

Jos Dankert (dwarslesie v.a. 17 jaar) houdt inleiding: Hij kwam na de revalidatie in een FOCUS woning. Is gaan studeren en gaan werken, maar is na een ongeluk arbeidsongeschikt verklaard, dus een betaalde baan zit er niet in.

Via vrijwilligerswerk kwam hij 2004 in de Participatie commissie voor de WMO in Eindhoven.

Hij ervaart de invloed van de Participatie cie. als vrij onvoorspelbaar. In hoeverre wordt je gehoord en betrokken bij de gemeente? De ene gemeentelijke afdeling gaat er beter mee om dan een andere; economische omstandigheden bepalen nogal of de adviezen serieus genomen worden; de Gemeente heeft geen verplichtingen om Participatie cie. echt in te schakelen.

Mensen met beperking worden (licht) onder druk gezet om een betaalde baan te gaan werken bij bv een sociale werkplaats, maar dat is afhankelijk van subsidie of intrekking daarvan. Als er sprake is van een vaste aanstelling haakt de gemeente vaak af.

De aanbestedingen in de WMO gaan vooral naar grotere aanbieders. De participatiecommissie heeft geprobeerd kleinere partijen bij aanbestedingen een kans te geven, maar dat is niet gelukt in Eindhoven.

Vanuit de vergadering wordt opgemerkt dat werkgelegenheid heel belangrijk is voor ervaringswerkers, ook in de inhoudelijke werkgebieden van de WMO, bv. in de dagbesteding en werken in de wijken, in sociale wijkteams.

Anderen merken op dat nu de gemeenten meer deeltaken krijgen, hoewel ook minder geld, er schotten wegvallen. Dit kan leiden tot meer creativiteit en ook tot nieuwe kansen voor ervaringswerkers.

Een vraag uit de leden is of de WMO niet te veel drempels opricht omdat het zo lokaal gericht is en de gemeenten slechts voor eigen burgers iets willen aanbieden. Iedere gemeente haar eigen 'zorgdingetje' gaat doen. *Jos* antwoordt: De WMO is regionaal, de gemeente kan kiezen en buiten eigen grenzen contracten aangaan.

Een volgende ervaring die wordt ingebracht is dat ervaringswerkers te veel worden gezien als een nieuw soort specialisten die alleen iets weten over de eigen aandoening. Wij beschouwen ervaringswerkers als generalisten die via de processen van herkenning en gedeelde ervaringen juist algemeen ingezet moeten kunnen worden

Vanuit de zaal wil men weten welke status de Participatie groep heeft: op welk niveau van participatie zit de commissie? Gaat het om meepraten of ook meebeslissen?

Jos zegt dat het bij adviseren blijft en de Gemeente kan advies wel/niet mee wegen.

Een enkeling vraagt zich af - omdat het een groot doorzettingsvermogen en veel kennis vereist - of dit wel een goede tijdsbesteding is om politieke invloed te krijgen.

Anderen geven aan dat de WMO gezien wordt als kans voor 'vermaatschappelijking' en dat het daarom nodig is alle invloed die we kunnen hebben te benutten.

Verskillende leden komen met voorbeelden van hoe je op basaal niveau ervaringsdeskundigheid kunt inzetten in de wijken en buurten: Er komen voorbeelden buurtnetwerken, een maatschappelijk steunsysteem, sociale wijkteams, ervaringsdeskundigen wijkteams, laagdrempelige ontmoetingsplaatsen, etc. Overall spelen ervaringsdeskundigen een belangrijke rol in de voorbeelden die verteld worden. Ook het werken op informele manier is belangrijk; zodra er meer geformaliseerd wordt, wordt het minder van de mensen zelf en trekken hun handen ervan af.

Georgette verteld dat in Amsterdam een team met alleen E.D.-en werkt, dat door WMO wordt gesubsidieerd. De Gemeente en instanties zijn er blij mee, want zelf lukt het ze niet. Ook in Venlo is een Huis van de Wijk opgericht, waar geen professional binnen komt, het is door henzelf opgezet.

Een lid brengt naar voren dat hij als ervaringswerker via het Leger Des Heils zelfhulpgroepen in Maastricht, organiseert. Dat brengt ook aan het licht dat het werk van ervaringswerkers, bv in zelfhulpgroepen, vooral als vrijwilligerswerk wordt gezien. Het organiseren ervan is echter wel degelijk veel werk en zou als werk van ervaringswerkers gezien kunnen worden. Hoeft overigens niet per sé. Degene die dit oppert geeft aan dat zijn toegevoegde waarde is dat hij 2 talen spreekt, die van de straat en die van de prof. Dat verdient erkenning. De VvE streeft naar betaald werk en goede omstandigheden.

Iemand waarschuwt dat ook dagactivering wordt omgezet naar vrijwilligerswerk.

Een ander oppert dat E.D. verbinding kunnen maken met zelfhulpwerkers. Volgens *Georgette* moeten we laten zien waar het goed is gegaan en zo het vertrouwen bij gemeenten in E.D. verhogen, ze vinden het eng.

Iemand brengt naar voren dat het strategisch belangrijk is dat ervaringsdeskundigen zich als zodanig kenbaar maken omdat je dan ook gemakkelijker aangesproken wordt om iets op een bepaald terrein te doen

De ervaring is ook dat ambtenaren ontvankelijk zijn en interesse hebben in ervaringskennis; ze willen wel, maar weten niet hoe die kennis te gebruiken. Daarom moet het wel waar gemaakt worden!
Jos beaamt dit maar ondanks allerlei terminologie in beleidsstukken weten ze niet echt waarover het nou eigenlijk gaat.

Er wordt naar voren gebracht dat het ook belangrijk is meer onderzoek te doen, om de goede ontwikkelingen die er zijn, ook vast te houden.

Een ander merkt op dat niet alle ervaringswerkers dezelfde kwaliteit hebben en dat hij het heeft meegemaakt dat een voorganger het zo slecht gedaan had als ervaringsdeskundige, dat er geen vertrouwen meer was in ervaringswerkers. Het begrip 'ErvaringsDeskundige' wordt te pas en te onpas gebruikt, sommigen maken dingen kapot. Hij pleit ervoor om aandacht te blijven besteden als VVvE voor kwaliteitsbewaking. Tenslotte wordt opgemerkt in deze discussie, dat de implementatie van de WMO gepaard gaat met een hoop investeringen, bv in training van professionals over hoe zij moeten samenwerken in de wijk en met vrijwilligers. Het valt op dat ervaringsdeskundigen niet uitgenodigd worden om in deze trainingen mee te doen. Ook valt op dat de trainingen niet mede gegeven worden door ervaringsdeskundigen. Dat moeten we aan de orde stellen als VVvE

2

PAUZE

Na de Pauze bespreken we enkele activiteiten van de VVvE aan de hand van korte inleidingen van diverse leden over waar zij mee bezig zijn.

Steven Makkink (LPGGZ) organiseert een intervisie bijeenkomst voor E.D. die een trekkersrol vervullen. De volgende is op **2 september** a.s. bij het Landelijk Platform GGz in Utrecht.

In de bijeenkomsten gaat het onder meer over verbinding tussen herstelbeweging en cliëntenbeweging, over moeilijkheden om de herstelvisie te implementeren en over moeilijkheden die ervaringswerkers in instellingen ondervinden. Uitdagingen zijn groot, maar ondersteuning is minimaal. Waar liggen de knelpunten? (aanleveren inkopen aan Zorgverzekeraar/instelling). Wil je vanbinnen uit met E.D. invloed uitoefenen? Wil je vanuit eigen voeding, dus minder ondergedompelt in de dominante cultuur, invloed uitoefenen?

Steven laat de publicatie 'Over de brug' zien, waarin het gaat over een goede herstelbenadering van EPA's. Een mooi rapport, door velen onderschreven. Dan komt er een reactie van de NVP dat het te weinig over medicatie gaat.....

Vervolgens vertelt Georgette over het project van de VVvE waarin er handreikingen gemaakt worden voor andere sectoren dan de GGZ voor inzet van ED. De GGZ heeft een voorsprong, zegt *Georgette*, maar ook voor andere beperkingen (fysiek/verstandelijk) is herstelbeweging zowel verschillend als vergelijkbaar als bij GGZ.

Bij LVB kunnen coaches ingeschakeld worden, voor het plannen, bv. in tandem constructie. In Venlo is de 'Dicherbij' organisatie, empowerment en zelfregie centrum. Ook noemt ze de Ombudsman-functie.

In revalidatiecentra, vervolgens wordt door 3 betaalde E.D. gewerkt in het kader van omgaan met verlies en ED's geven veel praktische tips.

Vervolgens vertelt Leendert over ED bij blinden en slechtzienden. Hij ziet dat bij blinden via lotgenotengroepen ook serieuzer wordt gedacht over ervaringsdeskundigheid. Hij doet nu onderzoek naar de mogelijkheden omdat ook bij blinden op te zetten, ook m.b.v. intervisie bv.

Tenslotte vertelt Eddo over Ervaringswijzer.nl. van SCIP) Ze zijn daar bezig een leernetwerk te maken (via Open Universiteit), met een kennisbibliotheek en onderwijs. Hij stelt voor het lidmaatschap van de VVvE te koppelen aan dat Ervarings-netwerk. Daarbij wordt vanuit de zaal opgemerkt dat de VVvE wel breder is dan alleen op GGZ gebied en dat het leernetwerk daar dan rekening mee moet houden. Eddo ziet daarin geen probleem, temeer wanneer VVvE ook kennis kan aanleveren bij Ervaringswijzer.nl

Tenslotte worden aan het eind van de bijeenkomst nog een paar aandachtspunten voor het Bestuur genoemd:

Er moet verdere discussie komen over het beroepscompetentie, Dat van hert Live programma is vanuit de systeem wereld van de GGZ. Er kan nog wel wat commentaar op komen. Het voorstel is om daar in het najaar een bijeenkomst over te organiseren.

Er moeten meer leden bij het VVvE.

Belangrijk contactpersonen in de regio's te vinden.

De procedure om lid te worden moet eenvoudiger.

Meer bekendheid en betere verbindingen leggen door VVvE op andere websites te vermelden (taak voor alle leden); te automatiseren via Ervaringswijzer.nl; business cases te schrijven en subsidie aanvragen te doen. Etc.

Twitteraccount en FB account aanmaken.

Jos vindt dat VVvE een gespecialiseerde vereniging is. In het kader van 'Participatie' zouden wij bij een bestaande vakbond aan kunnen gaan hangen.